

עפ"ת 39891/06/15 - לוטפי לוטפי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 39891-06-15 לוטפי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת עדי חן-ברק
מערערים	לוטפי לוטפי
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דין שניתן ביום 13/4/14 ע"י בית המשפט קמא.
לאחר עיון בבקשה ובתגובה, דין הבקשה להתקבל ברם בכפוף לתשלום הוצאות כפי שיפורט להלן.

1. בהתאם לסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשאי בית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ.
2. יחד עם זאת נקבע כי אין משמעות הדבר שמתן ארכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל, ואין לתת ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מ"י (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מ"י (ניתן ביום 11/8/09)).
3. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.
4. במקרה דנן ניתן פסק הדין בהיעדר התייצבות המבקש ו/או בא כוחו.
נטען כי המבקש לא ידע על מועד הדיון שכן החליף מספר פלאפון ובא כוחו לא הודיע לו על המועד שכן לא ידע כי המבקש החליף מספר פלאפון.
יובהר כי המבקש היה, כאמור, מיוצג ע"י עו"ד בהליך קמא. עו"ד הגיש ביום הדיון עצמו בקשה לדחיית המועד בה נטען כי עליו להתייצב בדיון אחר בנתניה. בימ"ש קמא קבע כי הבקשה תידון במעמד הדיון שהתקיים, כאמור, באותו היום.

למרות ההחלטה שניתנה לא התייצבו הן סנגורו של המבקש והן המבקש עצמו לדיון שנקבע.

5. אכן טענת המבקש לפיה לא ידע על המועד לא הוכחה כראוי שכן פרט לתצהיר שהוגש מטעמו לא הוגש תצהיר בא כוחו לתמוך בטענה, וכן מדובר באיחור ניכר (המבקש פנה תחילה לבית המשפט קמא והגיש בקשה לביטול פסק הדין. בקשתו נדחתה ביום 27/5/14, ורק ביום 4/9/14 הגיש המבקש ערעור על פסק הדין ובמקביל גם בקשה להארכת מועד, כאשר בקשתו הראשונה נמחקה ביום 4/11/14 מאחר ולא המציא אישורי מסירה המעידים על העברת בקשתו למשיבה, והבקשה הוגשה שנית ביום 18/6/15 - זו הבקשה שלפני).

6. יחד עם האמור לעיל יש מקום לתת במקרה דנן משקל משמעותי לסיכויי הערעור שכן מדובר בפסק דין שניתן בהעדר התייצבות המבקש, כאשר אין חולק כי תוצאת בדיקת האויר הנשוף וריכוז האלכוהול שנמצא אצל המבקש הייתה גבולית.

תקנה 169א' לתקנות התעבורה קובעת שהכמות מעליה יחשב נהג שיכור הינה 240 מק"ג, וקיימת פסיקה לפיה דרושים "שולי בטחון" כך שיש להוסיף על הרף הקבוע בחוק 50 מק"ג. בהתאם לפסיקת מספר שופטים, ובכלל זה, המותב שישב בבית המשפט קמא בתיק זה, רק מי שהריכוז שנמצא אצלו בבדיקת ינשוף עולה על 290 ייחשב שיכור (ראה למשל, תת"ע (חי') 1808/2/12 והפסיקה המוזכרת שם).

7. מכאן שאין לשלול כלל וכלל את סיכויי ערעור, ותוך מתן משקל התיחסות לעובדה כי עסקין בנאשם בהליך פלילי לגביו נפסק כי יש להעדיף זכותו למצוי הליכים העומדים לרשותו עד תום על פני זכאות הציבור לוודאות משפטית (דברי כבוד השופט ג'ובראן בבש"פ 8197/13 אמסלם נ' מ"י ניתן ביום 8/1/14), הנני מתירה את הארכת המועד כמבוקש.

יחד עם זאת ובשל מחדליו הרבים של המבקש הן באי התייצבותו לדיון שנקבע בבית המשפט קמא, והן באי ביצוע החלטת בית משפט זה בעת שהוגשה הבקשה הראשונה להארכת המועד - דבר שהביא למחיקתה, הנני מחייבת המבקש בתשלום הוצאות לאוצר המדינה בסכום של ₪ 2,000 שישולמו עד ליום 30/7/15, שאם לא כן יימחק הערעור.

5467831

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ה, 15 יולי 2015, בהעדר
הצדדים.